

держави всі правові явища розглядаються з точки зору їх функціонального призначення. Якщо не явище претендує на статус правового засобу головної умовою при цьому треба вважати здатність у рамках правового поля стати інструментом вирішення поставлених завдань.

Забезпечення прав і свобод людини і громадянина на сьогодні є найважливішим питанням політики всіх держав світової спільноти. Саме стан справ у сфері забезпечення прав і свобод особи їх практичної реалізації є тим критерієм, за яким оцінюється рівень демократичного розвитку будь-якої держави і суспільства в цілому.

Отже можна зробити висновок що права людини – це здатність забезпечити своє нормальне існування, розвиток та залучення власних потреб. В зв'язку із чим, права та свободи людини і громадянина визначають зміст і спрямованість діяльності держави яка відповідно до Основного Закону є відповідальною перед людиною за свою діяльність.

ДЕМОКРАТІЯ – ЗАСАДНИЧИЙ ПРИНЦИП КОНСТИТУЦІЙНОГО ЛАДУ

Осадча В.М., помічник судді Солом'янського районного суду в місті Києві

Триваючі сьогодні дискусії щодо основоположних принципів функціонування конституційного ладу в Україні, доволі часто стосуються такого поняття, як «демократія».

Демократія є політичною системою панування народу, суть якої пояснюється вже самим значенням цього слова в грецькій мові. Слово «демократія» складається зі слів «demos», народ та «kratein», панувати. Демократія як панування народу має своєю передумовою свободу окремої особи – індивіда, а саме за умови забезпечення рівності кожного індивіда, який завдяки законам у своїй соціальній орієнтації від свободи індивіда досягає свободи держави шляхом демократичного формування державної волі.

Відтак мова йде про принцип демократії. Він – як засадничий принцип українського основоположного акта – отримав своє втілення у ст.1 Конституції України. Тут його закріплено як одну з головних характеристик (ознак) нової незалежної держави.

Закладенню конституційного принципу демократії як одного із наріжних каменів новітнього конституційного правопорядку в нашій країні передувало визнання Україною демократії як цінності, що належить до «спільної спадщини» європейських народів, від тоді як наша держава приєдналася до Статуту Ради Європи шляхом його ратифікації 31 жовтня 1995 р. Набувши статусу повноправного члена цієї міжнародної організації (умови членства в якій мають характер юридичних обов'язків), Україна зобов'язалась бути відданою тим «ідеалам», заради яких і було утворено Раду Європи як якісно нове об'єднання європейських народів – «принципам, які, власне, й становлять основу кожної справжньої демократії».

Демократія полягає у фундаментальному праві обирати владу, безпосередньо впливати на владу і на прийняття нею рішень. Для цього потрібні механізми постійної та прямої дії, громадського контролю. Тільки тоді народ братиме постійну участь в управлінні справами держави та суспільства. Адже саме вибори дають змогу, через ухвалу (волю) більшості, далі розвивати існуючий суспільний лад в державі або змінювати його.

Вочевидь той, хто проголосував всупереч з більшістю, більше не є підпорядкований власній волі. Гіпотетично, він має підкоритися загальній волі суспільного ладу або суперечити їй. Проте, рівність як основна гіпотеза демократії засвідчується саме тим, що вільними мають бути не тільки «кращі», а якомога більше індивідів. Тоді легше досягти узгодження індивідуальних волей та волі державної чим із меншою кількістю інших індивідуальних волей шукати згоди, щоб провести зміну чинної державної волі. Ідеал свободи полягає в незалежності окремого індивіда від всі інших. Гарантом цієї свободи може бути

тілкі суспільство, яке забезпечить безпеку індивіда та надасть йому засоби для задоволення його потреб.

Беззаперечно, що питання пов'язані зі свободою індивідів повинні бути прерогативою держави та регулюватися актами загальної волі – законами. Проте, право не може вирішувати всіх проблем, пов'язаних із взаєминами людей. Хоча загроза покарання та інші санкції часто бувають ефективними в короткочасному плані, в довгостроковому право має ґрунтуватися на моральності та особистій зацікавленості. Закони мають претендувати на моральну добро якість, тобто на те, щоб бути частиною моралі. Вони мають формувати моральні переконання. Існування того чи іншого закону може переконувати людей в тому, що те, чого він вимагає, є справедливим і здійснюється в інтересах людей. У такий спосіб право і моральне переконання підтримують одне одного.

Очевидно, що в ідеї демократії поєднуються два постулати, два первісні інстинкти суспільного способу життя. Першим із них виступає реакція проти примусу, що випливає з суспільного становища, протест проти чужої волі, перед якою має схилитися наша власна воля. Інший підказує, що коли ми бажаємо лишатися по справжньому рівними, нам таки доводиться поступатися, щоб хтось інший панував над нами.

ПРОТИДІЯ РОЗПОВСЮДЖЕННЮ ДИТЯЧОЇ ПОРНОГРАФІЇ В МЕРЕЖІ ІНТЕРНЕТ

Румянцева-Козовник А.В., ад'юнкт ХНУВС

Науковий керівник: д.ю.н., професор, радник ректора ХНУВС Бандурка О.М.

У ХХІ ст. широкого розвитку набула світова мережа Інтернет, так зване «світове павутиння», яке є не тільки засобом зв'язку, а й невичерпним джерелом інформації. Проте слід зазначити, що Інтернет містить в собі й негативні сторони. Нині віртуальне середовище використовується як засіб поширення дитячої порнографії.

Порнографія є особливо тяжкою формою сексуальної експлуатації дітей. Вона приймає останніми роками усе більш широкі масштаби розповсюдження і є грубим порушенням невід'ємного права дитини на гармонійне виховання і розвиток.

До проблем подолання дитячої порнографії неодноразово зверталися такі науковці, як, О.Бут, В.Іващенко, М.Коллінз, І.Лисенко, К. Левченко, Н.Плахотнюк, О.Рябчинська, О.Швед та інші, які висловлювали різні пропозиції з протидії дитячій порнографії, але єдиної думки щодо способів подолання дитячої порнографії до цього часу не вироблено.

Значним кроком уперед у цій боротьбі стало прийняття Генеральною Асамблеєю ООН Факультативного протоколу до Конвенції про права дитини, який стосується торгівлі дітьми, дитячої проституції та дитячої порнографії. Стаття 2 цього протоколу визначає дитячу порнографію як «будь-яке зображення будь-якими засобами дитини, яка здійснює реальні або змодельовані відверто сексуальні дії, або будь-яке зображення статевих органів дитини, головним чином, в сексуальних цілях». Протокол ратифіковано Законом України № 716-IV від 3 квітня 2003 р. і, як кожна держава-учасниця Протоколу, Україна зобов'язується забезпечити визнання таких діянь кримінальним злочином, незалежно від місця його вчинення (національний чи транснаціональний рівень).

Сорок вісім країн світу домовилися про об'єднання своїх сил в боротьбі проти пропаганди дитячої порнографії. Зокрема, ініціативи держав стосуються розповсюдження порнографічних відеозаписів і зображень в мережі Інтернет.

У грудні 2012 року комісар Європейського Союзу по внутрішніх справах Сесілія Мальстрем провела переговори з генеральним прокурором США Еріком Холдером з приводу створення Міжнародного альянсу проти сексуального насильства над дітьми в інтернеті.